

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA?

CONTACTS

GĂSEȘTE CREDINȚA

Pledoarie
pentru Iisus

Ateul și Biblia

O întâlnire
orchestrată în Rai

Miracolele maestrului

Dumnezeu poate
folosi orice

NOTA EDITORULUI O POVESTE DE DRAGOSTE

În Biblie Dumnezeu folosește adesea metafore și ilustrații pentru a descrie relația noastră cu El; spre exemplu: păstorul și turma lui, tatăl și fiul, vița și mlădițele și mirele și mireasa.

Deși Biblia conține 66 de cărți, mulți au comentat că pare, de fapt, o singură carte cu o temă unică. Este o poveste de dragoste. Și, precum orice poveste de dragoste, și aceasta are un început, niște urcușuri și coborâșuri, și un final dramatic.

Această poveste de dragoste începe cu adevărat „la începuturi”, când Dumnezeu a creat bărbatul și femeia. I-a creat exact așa cum i-a vrut, a suflat asupra lor suflarea de viață, apoi și-a admirat lucrarea: „Lucrul acesta era bun!”

Din păcate, bărbatul și femeia au ales să respingă oferta lui Dumnezeu încât să aibă o relație eternă, perfectă și intimă cu el și au ales să pribegească în egoism și păcat. Fără Dumnezeu, oamenii, care fuseseră creați să se bucure de

intimitate cu El, au ajuns să cunoască singurătatea, mânia și durerea. De-a lungul mileniilor, noi, oamenii, am încercat tot felul de modalități prin care să ne regăsim sentimentul de împlinire pierdut odată cu această intimitate, însă nimic nu a fost la fel de satisfăcător.

În final, deși noi am fost cei care i-am întors spatele lui Dumnezeu, El a inițiat împăcarea. În dragostea Sa, știa că există o singură soluție. În ciuda a ceea ce L-ar fi costat, El a ales de bunăvoie să-și trimită Fiul să ne deschidă drumul înapoi către El.

Ce înseamnă asta pentru noi? Înseamnă că creștinismul nu este o religie, sau o serie de reguli. Creștinismul este o relație și nu orice fel de relație, ci o căsnicie, în care se presupune că există intimitate, transparență, comunicare deschisă și vise, țeluri și dorințe comune. Iisus stă la altar, radiind, așteptând ca mireasa Lui minunată să i se alăture.

PUTEREA VEVERIȚEI

JO DIAS

„Mizerabil!” Numai așa puteam descrie cum mă simțeam în ziua aceea. Soțul meu trebuia să călătorească – din nou! – iar eu rămâneam singură cu cei patru copii ai noștri. Bani erau puțini, sănătatea mea era șubredă, iar fiica noastră, adolescentă, trecea printr-o perioadă mai dificilă. M-am rugat – Of..., cât de mult m-am rugat! – ca Iisus să facă să-mi fie puțin mai ușor!

Privind pe fereastră păduricea în bătaia vântului, mi-am amintit de alte momente în care Iisus mă încurajase să nu renunț până ce El va rezolva situația.

Atunci am observat o mică veveriță urcând și coborând copacii fără nicio grijă. Am invidiat-o pe micuța.

În acea clipă veverița mea a hotărât să-și schimbe tactica. În loc să urce și să coboare copacii, a început să sară dintr-unul în altul. A sărit până la ultimul copac din pălc iar acum privea la unul mai îndepărtat. Parcă cugeta situația.

Am măsurat și eu în minte cam cât era de la veverița la copac și mi s-a părut cam de 2-3 ori mai mult decât sărise până atunci. Era o provocare imensă pentru ea.

„Glumești, micuțol!” am murmurat.

Dar ea nu a căutat sfatul meu. A alergat de câteva ori dus-întors pe craca pe care se afla, chițcând puternic. Apoi s-a oprit brusc, a măsurat încă o dată distanța, s-a ghemuit și a sărit. Am vrut să-mi închid ochii. Eram sigură că se va termina tragic!

Dar nu! Micuța a zburat prin aer peste acea deschidere imensă și a aterizat în celălalt copac cu grația și fala uneia care știe că a fost creată pentru astfel de reușite. A chițcâit atunci victorioasă și s-a urcat repede și mai sus, în copac, ca și cum asta ar fi fost răsplata ei.

Atunci mi-am dat seama ce îmi lipsea mie. Mă uitasem atât de mult la problemele mele – măsurând distanța dintre copaci – încât îmi era prea frică să îmi dau drumul și să sar pe partea cealaltă. Îmi pierdusem credința în Creatorul meu, Salvatorul meu, prietenul meu cel mai bun.

Privind la acea veveriță, care chițcăia acum bucuroasă în vârful copacului, am știut că Iisus mi-a răspuns la rugăciune – nu printr-un miracol spectaculos, ci prin exemplul acelei micuțe veverițe fericite. Același Dumnezeu care a avut grijă de ea va avea grijă și de mine.

PETER AMSTERDAM

TATĂL ȘI FII PIERDUȚI

În Luca capitolul 15 Iisus spune următoarele povești:

Un om avea doi fii. Cel mai tânăr dintre ei a zis tatălui său: „Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine”. Și tatăl le-a împărțit averea. Nu după multe zile, fiul cel mai tânăr a strâns totul și a plecat într-o țară depărtată, unde și-a risipit averea ducând o viață destrăbălată.¹

Această cerere extraordinară din partea fiului cel mic ar fi putut șoca și scandaliza audiența. Fiul cere să-și primească partea din moștenire care în mod normal i-ar fi revenit după moartea tatălui său, deși tatăl lui era încă viu și sănătos. Ascultătorii probabil s-ar fi așteptat ca Iisus să spună că tatăl a explodat de furie și și-a disciplinat fiul.

Însă tatăl chiar a împărțit moștenirea între cei doi fii. Cel tânăr a hotărât să-și vândă moștenirea pentru bani, fără să-i pese de viitorul tatălui său și de bucată de pământ care i-ar fi adus roade la bătrânețe.

Fiul cel mare, care și-a primit și el în același timp partea de moștenire, a primit restul de

pământ dar nu avea control asupra lui. După cum se continuă povestea este clar că tatăl era încă capul familiei și al fermei.

Nenorocul fiului cel mic

Iisus descrie apoi ce i s-a întâmplat fiului mai mic: Nu după multe zile, fiul cel mai tânăr a strâns totul și a plecat într-o țară depărtată, unde și-a risipit averea ducând o viață destrăbălată. După ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea și el a început să ducă lipsă.²

După ce a părăsit casa tatălui său, fiul cel mic a trăit o viață extravagantă și dezordonată și astfel a pierdut tot ce avea. După ce și-a cheltuit toți banii a venit o foamete.

Atunci s-a dus și s-a lipit de unul din locuitorii țării aceleia, care l-a trimis pe ogoarele lui să-i păzească porcii. Mult ar fi dorit el să se sature cu roșcovele pe care le mâncau porcii, dar nu i le dădea nimeni.³

După descrierea muncii lui cu porcii audiența ar fi înțeles cât de rău a ajuns fiul. Porcii erau considerați necurați după legea mozaică, iar mai târziu scrierile evreiești afirmă că toți cei care creșteau porci erau blestemați. Mai rău, flămânza și îi invidia pe porci pentru mâncarea lor. Atunci „și-a venit în fire”.

Și-a venit în fire și a zis: „Câți argați ai tatălui

1. Luca 15:11-13

5. Luca 15:20

2. Luca 15:13-14

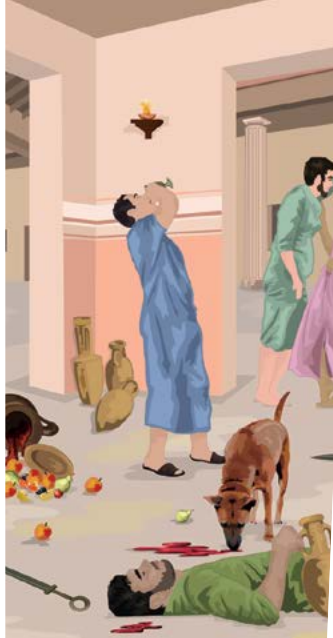
6. Luca 15: 21-22

3. Luca 15:15-16

7. Luca 15:23

4. Luca 15:17-19

8. Luca 15:24

meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici! Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și-i voi zice: „Tată, am păcătuît împotriva cerului și împotriva ta și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul dintre argații tăi”⁴.

Fiul se hotărâse să se întorcă la tatăl său și să mărturisească că a greșit și a păcătuît. Amintindu-și că angajații tatălui său au suficient de mâncare își plănuiește să-i ceară tatălui să-l angajeze ca servitor.

Revenirea acasă

Și s-a sculat și a plecat la tatăl său. Când era încă departe tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult.⁵

Fiul își făcuse tatăl de rușine în fața întregului sat. Ar fi fost drept și corect dacă tatăl l-ar fi lăsat pe fiu să vină la el, să treacă prin tot satul sub privirile dezaprobatore ale comunității. Însă tatăl, plin de compasiune, a alergat spre el, lucru considerat nedemn, mai ales că pentru a alerga a trebuit probabil să-și ridice poalele hainei și să-și expună picioarele. Primul lucru pe care-l face tatăl este să-și îmbrățișeze și să-și sărute fiul, înainte să audă ce avea el de spus.

Fiul i-a zis: „Tatăl, am păcătuît împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sunt vrednic

să mă chem fiul tău.” Dar tatăl a zis robilor săi: „Aduceți repede haina cea mai bună și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget și încălțăminte în picioare”⁶.

Fiul își începe pledoaria exersată însă tatăl nu îl lasă să termine. Le poruncește servitorilor să-l îmbrace pe fiu cu haina cea mai bună, să-i pună un inel pe deget și încălțări în picioare.

Gestul acesta transmite un mesaj servitorilor și comunității, dar este și un mesaj puternic pentru fiu. Este mesajul de iertare. Felul în care îl primește cu bucurie tatăl este un gest de indulgență nemeritată. Nimic din ce-ar fi putut face fiul nu ar fi compensat trecutul. Tatăl nu dorea banii pierduți; își dorea fiul pierdut.

„Aduceți vițelul cel îngrășat și tăiați-l. Să mâncăm și să ne înveselim”⁷.

Pregătirea unui animal așa de mare pentru un ospăț indică faptul că, mai mult ca probabil, întregul sat ar fi fost invitat. Iar tatăl explică motivul îmbucurător al acestui ospăț:

„Căci acest fiu al meu era mort și a înviat; era pierdut și a fost găsit”. Și au început să se înveselească.⁸

Fiul cel mare

Fiul cel mai mare era la ogor. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit muzica și jocurile. A

chemat pe unul din robi și a început să-l întrebe ce este. Robul acela i-a răspuns: „Fratele tău a venit înapoi și tatăl tău a tăiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a găsit iarăși sănătos și bine.” El s-a întărit de mânie și nu voia să intre în casă.⁹

La sfârșitul zilei de lucru fiul cel mare se întoarce de la munca câmpului și găsește petrecerea în toi. Când aude că motivul petrecerii este întoarcerea fratelui său mai mic se înfurie. Obiceiul pentru astfel de petreceri era ca fiul cel mare să fie gazdă alături de tatăl său, însă fiul cel mare nesocotește protocolul și refuză public să intre în casă și să se alăture petrecerii, apoi se ceartă cu tatăl său în public:

Tatăl său a ieșit afară și l-a rugat să intre. Dar el, drept răspuns, a zis tatălui său: „Iată, eu îți slujesc ca un rob de atâția ani și niciodată nu ți-am călcat porunca; și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă înveselesc cu prietenii mei; iar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu femeile desfrânate, i-ai tăiat vițelul cel îngrășat.”¹⁰

Răspunsul fiului cel mare este plin de dispreț, amărăciune și resentiment, dar cum a reacționat tatăl? Tot așa cum a făcut-o și cu fiul cel mic – cu iubire, bunătate și milă. I-a spus: „Fiule, tu întotdeauna ești cu mine și tot ce am eu este al tău.”¹¹

9. Luca 15:25-28

11. Luca 15:31

10. Luca 15:28-30

12. Luca 15:32

Amândoi fii au dificultăți în relația lor cu tatăl lor, ceea ce tatăl dorește să repare. Amândoi au nevoie de împăcare cu tatăl lor. Amândoi au primit aceeași iubire de la tatăl lor.

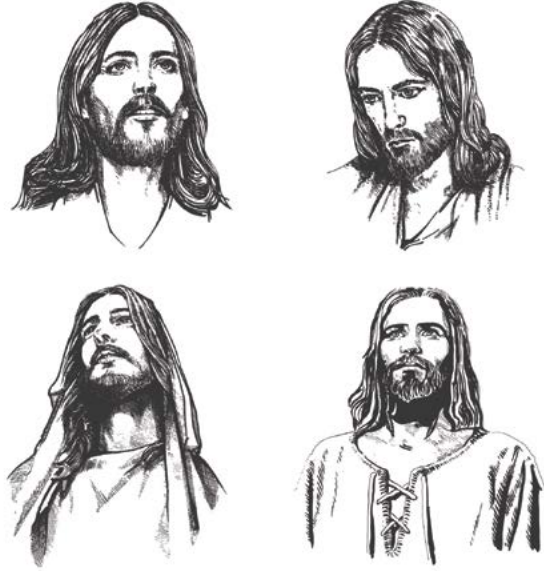
Ultima afirmație a tatălui exprimă bucuria sa că fiul cel mic, pe care îl considerase pierdut, este regăsit. „Dar trebuia să ne înveselim și să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit”.¹² Audiența a rămas să își imagineze dacă fiul cel mare, care a fost și el pierdut, a fost regăsit, fiindcă nu ni se spune ce i-a răspuns tatălui său.

Această parabolă ne arată ceva frumos despre Dumnezeu, Tatăl nostru. El este plin de compasiune, har, dragoste și milă. Precum tatăl din poveste, El ne lasă să luăm propriile decizii și indiferent de aceste decizii și indiferent unde ne duc acestea, El ne iubește. El dorește ca fiecare om care și-a rătăcit calea și s-a pierdut, care are o relație ruptă cu El, să revină acasă. El îi așteaptă și îi întâmpină cu brațele deschise, cu multă bucurie și cu petrecere. El iartă, El iubește, El întâmpină cu bucurie.

Fiecare om este iubit de Tatăl. Iisus și-a dat viața pentru fiecare om. Dumnezeu este binevoitor, iubitor și milostiv, iar El ne-a chemat ca reprezentanți ai Săi să facem asemenea lui Iisus: să-i iubim pe cei neiușiți și să-i căutăm pe cei pierduți, să-i ajutăm să-și redreseze viața, apoi să răspundem cu bucurie și să sărbătorim când ceea ce a fost pierdut a fost găsit.

JOYCE SUTTIN

ROLURILE LUI IISUS ÎN VIAȚA MEA

Când eram micuță mi-L imaginam pe Iisus ca pe Moș Crăciun. Știam că poate să vadă când sunt cuminte și când sunt rea. Dacă doream ceva, trebuia să Îi cer și să fiu foarte bună în speranța că îl voi primi. Asemenea profesorilor de la școală și de la școala duminicală, trebuia să Îl ascult.

Pe măsură ce am crescut L-am perceput și ca Prieten. Știam că aveam nevoie de un prieten care să mă ghideze în viață. El a devenit Mântuitorul meu când am înțeles că am nevoie de iertare și L-am rugat să vină în inima mea.

În adolescență Iisus a fost Confidentul meu. Puteam apela la El când aveam probleme iar El mă înțelegea întotdeauna. Când m-am pierdut El a fost Luceafărul meu și Lumina care mi-a arătat drumul înapoi la viața pe care El o pregătise pentru mine.

Când am devenit mamă L-am cunoscut și ca Vindecător. El a fost Pâinea Vieții când ne-a fost foame și ne-a vindecat inimile când am fost triști sau o duceam greu. Iar pe măsură ce copiii mei creșteau El a fost un minunat Sfătuitor parental pentru mine.

El a fost și un Mentor. El m-a ajutat să-mi găsec locul și m-a condus să-mi urmez cariera

și hobby-urile care mi-au adus multă satisfacție. Când m-am confruntat cu dificultăți El a fost Eliberatorul, Susținătorul și Scutul meu.

Când am deplâns pierderea celor dragi Iisus a fost Mângâietorul meu. Prin pierderea celor dragi am descoperit că El este Prințul Păcii. Când mi-am pierdut tatăl am început să văd rolul lui Dumnezeu de Tată al meu ceresc, să fie cu mine, să mă susțină, să mă încurajeze și să mă protejeze. Puteam să apelez la El prin rugăciune la orice oră din zi sau din noapte.

Privind în urmă viața mea și nenumăratele mele călătorii îmi dau seama că El a fost cu mine tot timpul. El m-a călăuzit, precum un Bun Păstor, și m-a căutat când m-am pierdut sau am fost rănită. Cu blândețe și iubire m-a purtat pe brațele Sale când nu eram capabilă să merg.

Acum îl văd ca Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, prezent tot timpul în viața mea de la primele amintiri și până la ultima suflare. Apoi Îl voi cunoaște ca Învierea și Viața, Mântuitorul meu.

JOYCE SUTTIN ESTE PROFESOARĂ
PENSIONARĂ ȘI SCRITOARE ȘI TRĂIEȘTE ÎN
SAN ANTONIO, SUA.

MIRACOLELE

MAESTRULUI

CURTIS PETER VAN GORDER

Se spune că există trei artiști care ne dau muzica: Dumnezeu, care ne-a dat lemnul magic din care să se facă instrumentele; apoi cel care confecționează instrumentul, cel care, după luni de muncă, trezește muzica ce sălășluește în lemn; și apoi maestrul muzical, cel care eliberează muzica din carcasa de lemn ca să-i elibereze pe cei ce o ascultă.

Am văzut cu ochii mei puterea muzicii când am vizitat o închisoare de femei din Uganda. Unele dintre aceste femei erau chiar însărcinate, altele chiar aveau copiii cu ele fiindcă nu era nimeni să aibă grijă de ei.

Eu și un grup de prieteni, care eram creștini

voluntari, ne-am dus acolo cu un program de divertisment cu mesaj prin muzică, comedie cu clovni, spectacol de magie și o scenetă. Când pregăteam programul și căutam o temă pentru scenetă am aflat că multe dintre deținute se simțeau fără valoare și că viața lor s-a sfârșit. Nu făceau acum decât să supraviețuiască de pe o zi pe alta fără nicio speranță.

Atunci am dat peste poezia „Atingerea mâinii Maestrului” („The Touch of the Master’s Hand”) și mi s-a părut perfectă. Este despre o vioară veche scoasă la licitație. La început vechitura primește doar câțiva dolari, dar un domn în vârstă o ia în mână, cântă la ea, iar viorii îi crește imediat prețul. De ce i s-a schimbat atât de dramatic prețul aceleiași viori? Datorită „atingerii mâinii maestrului” care a cântat atât de frumos la ea.¹

Aceste femei aveau și ele valoare și puteau face o „muzică minunată” cu viețile lor dacă Îl lăsau pe Maestru să își pună mâna peste ele. Noi am

1. Poți urmări o scurtă dramatizare a poveștii aici: <https://www.youtube.com/watch?v=sAovzddEfGI>.
2. Vezi Matei 15.
3. Vezi Exodul 4.

ATINGEREA MĂINII MAESTRULUI

Licitatorul a ridicat-o, cu un surâs,
Uzată și zgâriată cum era,
Să nu piardă timp cu o vioară veche,
Oare ce valoare să îi dea?
„Iată ce licităm, oameni buni”, strigă el.
„Să aud niște oferte!”
„Un dolar, doar unul; Doi! numai doi?
Cine la trei rotunjește?”

prezentat sceneta în limba lor folosind o vioară adevărată. După aceea multe dintre ele ne-au spus că povestea le-a dat speranță.

Este interesantă și povestea ce a inspirat poezia. Autoarei, Myra Welch, îi plăcea în tinerețe să cânte la orgă, dar s-a îmbolnăvit de artrită severă și a ajuns în scaun cu rotile și nu a mai putut cânta. Într-o zi a auzit o predică despre puterea lui Dumnezeu de a folosi oameni în ciuda limitărilor și handicapurilor lor și și-a spus: „Atunci m-a luminat inspirația și am scris poezia în doar 30 de minute”. Chiar și faptul că a putut scrie a fost un miracol. Trebuia să țină un creion cu mâna încovoiată de artrită și cu el să apese literele de la mașina de scris. Totuși a spus că „bucuria de a scrie a ajutat-o să depășească durerea efortului”.

Până și o vioară veche și aparent nefolositoare poate transforma vieți. Chiar și doar câțiva pești și câteva pâini pot fi transformați într-un festin pentru mii de oameni cu atingerea mâinii Maestrului, ca atunci când Iisus a înmulțit pâinea și peștii.² Moise a descoperit că în ciuda lipsurilor sale, până și un simplu băț poate fi transformat într-un sceptru al lui Dumnezeu cu care să facă semne și minuni.³

CURTIS PETER VAN GORDER ESTE
SCENARIST ȘI MIM ȘI A LUCRAT 47 DE
ANI ÎN PROIECTE MISIONARE ÎN 10 ȚĂRI
DIFERITE. EL ȘI SOȚIA LUI, PAULINE,
TRĂIESC ÎN PREZENT ÎN GERMANIA.

Trei dolari odată; de două ori;
Dată pentru trei!... Dar stați!
Din spate un bărbat cărunț veni
Și toți priveau contrariați.
Ștergând praful de pe bătrâna vioară
Și, întărindu-i corzile moi,
El cântă un cântec îngeresc,
Ce dulce răsună în noi.

Când cântul se-opri, începu iar oferta,
Licitatorul întrebă cu voce moale:
„Acum cât dați pentru vechea vioară?”
Și cu reverență o ridică în mâinile sale.
„O mie de dolari; cine dă două?”
Două mii! Cine oferă trei?
Trei mii odată, trei mii de două ori,
Vândută cu trei mii!” încheie el.

Mulțimea aplaudă, dar unii se-ntrebară:
„De unde i-a venit valoarea?”
Răspunsul prompt și înțelept
„Atingerea maestrului este schimbarea”.
Căci mulți în viață sunt loviți,
Și de păcat zgâriați,
Și tocmai ca vechea vioară,
Fără valoare considerați.

Un „bol de ciorbă” sau un pahar de vin,
Un joc... și mergi mai departe.
Se licitează o dată, de două ori
Și aproape te-ai „dus mai departe”.
Dar vine Stăpânul și mulțimii nebune
Degeaba încerci să îi spui
Ce valorează sufletul și schimbarea făcută
De-atingerea mâinii Maestrului.

SUBIECTE DE
MEDITAȚIE

EU ȘI IISUS

Siguranța în iubirea lui Iisus pentru tine te va face nu numai fericit dar îți va fi și un stabilizator în viață. Când ești sigur de dragostea Lui pentru tine, când ești conștient că El se preocupă în mod personal de bunăstarea și de fericirea ta, acea siguranță îți va da liniște sufletească și te va stabiliza, chiar și atunci când faci față dezamăgirilor, suferinței, dificultăților sau oricărui alt lucru pe care ți-l aduce viața. Dragostea Sa este singurul lucru din lume absolut perfect și de nădejde. Există multe lucruri drăguțe, multe lucruri frumoase și chiar minunate, însă nimic nu este perfect precum dragostea Sa. El este perfect și dragostea Sa este perfectă. Este durabilă, de nădejde și pentru totdeauna!
– *Maria Fontaine*

Întoarce-ți privirea către Iisus,
Privește chipul Lui minunat,
Și cele pământești se vor fi dus
În lumina harului Său glorificat.
– *Helen H. Lemmel (1863-1961)*

Fii Doamne
în mine să mă îmbărbătezi,
în preajma mea ca să mă protejezi,
de-asupra mea să mă umbrești,
sub mine să mă sprijini,

în fața mea să mă călăuzești,
în urma mea să mă redirecționezi,
în jurul meu ca să mă întărești.
– *Lancelor Andrews (1555-1626)*

Toată pacea și tot confortul lumii nu pot liniști o inimă tulburată; însă nici un necaz și nici o neliniște a lumii nu poate tulbura pacea pe care ți-o dă Hristos. – *Robert Leighton (1613-1684)*

Odihnă celui obosit,
Bucurie celui întristat,
Speranță celui copleșit,
Lumină celui fericit;
O casă celui înstrăinat,
Putere până la sfârșit,
Refugiu celui amenințat,
Mântuitor și Prieten devotat!
– *John Samuel Bewley Monsell (1811-1875)*

Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi.
După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduceți roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic.
– *Iisus (Ioan 15:4-5)*

DOAR EL ȘTIE

În copilărie am auzit de multe ori expresia „Rugăciunea nu este doar de umplutură, rugăciunea este esențială”. Gândeam că orice situație poate fi rezolvată cu rugăciune sinceră. Când tata ne-a spus că un prieten de familie, pe nume Jim, fusese diagnosticat cu cancer, eu, o fetiță de nouă ani, m-am gândit să mă rog cu atâta ardoare pentru el încât să fie vindecat. Jim avea o soție și trei copii de școală primară și gândeam că Dumnezeu nu ar fi atât de crud încât să-l ia de lângă atâția oameni care depindeau de el. Petreceam în fiecare zi 10 minute rugându-mă pentru Jim. La început erau ceva semne încurajatoare că rugăciunile mele ar fi fost auzite. Tumoarea se micșora iar el se simțea mai în putere. Rugăciunile mele funcționau!

Însă după șase luni lucrurile au luat o întorsătură înspre rău. Cancerul i s-a răspândit și la alte organe, iar pronosticul doctorului era sumbru. Am început să mă întreb dacă nu cumva nu m-am rugat îndeajuns. Oare să nu fi revendicat destule versete biblice? M-am rugat și cu mai multă disperare. Într-o zi tata m-a luat deoparte să-mi spună ceva despre Jim. După durerea care i se putea vedea în ochi m-am așteptat la ceva rău. „Jim a murit acum câteva zile” mi-a spus el încet. Am izbucnit în lacrimi. „Dar tati, m-am rugat! M-am rugat cât de puternic am putut!” Tata m-a privit compătimitor. „Nu este vina nimănui. Însă Dumnezeu

are un plan. Doar El știe de ce.”

Însă acea explicație nu a fost suficientă pentru mine. Dacă Dumnezeu este dragoste, cum ar putea să ia un soț și un tată de lângă cei care au nevoie de el? De ce nu a răspuns Dumnezeu la rugăciunile noastre sincere? Ce rost mai avea să te rogi dacă astfel nu repari lucruri? Tata a văzut întrebările din ochii mei. „Rugăciunea nu este o baghetă magică care rezolvă toate problemele. Tu i-ai spus lui Dumnezeu despre Jim, însă Dumnezeu știe mai bine decât noi. Trebuie să ai încredere în El”.

Pe măsură ce am crescut am început să înțeleg că nu pot folosi rugăciunea și credința să repar într-o clipă orice, încât viața să se potrivească cu percepția mea despre ce ar fi cel mai bine. Dumnezeu vede trecutul, prezentul și viitorul deci eu, cu percepția mea umană limitată, nu voi înțelege întotdeauna modul cum lucrează El în viețile oamenilor. Într-o bună zi, în Rai, voi putea vedea planul din spatele tuturor tragediilor și frustrărilor aparent fără sens ale vieții. Până atunci trebuie să pun deoparte dorința mea pentru certitudine și soluții ușoare, și să am încredere în Singurul care știe toate răspunsurile.

ELSA SICHROVSKY ESTE SCRITOARE
LIBER-PROFESIONISTĂ. EA
TRĂIEȘTE CU FAMILIA EI ÎN SUDUL
TAIWANULUI.

ATEUL ȘI BIBLIA

CHRIS MIZRANY

Prietenii mei Frank și Lisa aveau o tarabă cu diferite cărți evanghelice. În același timp împărțeau gratis pliante trecătorilor. Un bărbat s-a oprit, s-a uitat la masa lor și a spus: „O, chestii creștine!? Eu sunt ateu!” Prietenii mei i-au zâmbit și au intrat în vorbă cu el, fără să se contrazică pe acel subiect. Au vorbit despre artă (căci sora domnului era artistă) și despre excursii în natură, despre viață și economie și au încercat să fie încurajatori și optimiști în general.

După o vreme apărură și sora domnului, care ieșise dintr-un magazin. Domnul i-a prezentat pe Frank și Lisa spunându-i: „Aceștia sunt misionari creștini care fac fapte bune. Deci uită-te prin materialele lor dacă dorești. Eu nu sunt interesat fiindcă sunt ateu.”

Dar întorcându-se către Frank și Lisa adăugă visător: „Trebuie însă să recunosc că îmi place cântecul 'Amazing Grace'. Nu pot explica de ce, dar când îl aud îmi dau lacrimile.” Chiar și numai vorbind despre asta i se umezită ochii. Și continuă: „Apoi am vizionat filmul *Amazing Grace* și a fost ... incredibil.”

Conversația lor continuă câteva minute, după care ateul se opri dintr-o dată, în mijlocul discuției, și spuse: „Știți ceva, voi lua una din cărțile

voastre! Voi lua o Biblie!” Ridică o Biblie de pe masă și spuse: „O voi lua pe aceasta! O voi pune în geanta mea și o voi citi!” Apoi se întoarse către sora lui, care îl privea cu gura căscată, și exclamă, ca și cum nu ar crede el însuși: „Iată, eu, un ateu, iau o Biblie!” Glumi ca pentru sine, luă Biblia și amândoi plecară.

Nu e nevoie să spun că Frank și Lisa au fost uimiți de modul în care a lucrat Dumnezeu! Mai târziu Frank mi-a spus: „Dacă ar fi fost om la care aș fi vrut să ajungă acea Biblie era acel ateu! Acum Dumnezeu poate lucra în inima lui și îl poate ajuta să trăiască din plin harul Lui uimitor (amazing grace)!”

Această întâmplare m-a încurajat ca, în primul rând, să nu judec pe nimeni după primele impresii și, în al doilea rând, că Duhul lui Dumnezeu este capabil să influențeze până și cele mai pierdute inimi. Dumnezeu a promis că Cuvântul Lui nu se va întoarce fără rod (fără efect); împlinește întotdeauna scopul pentru care a fost trimis.¹ Deci, acea uimitoare conversație a fost, probabil, doar începutul unei și mai mari transformări a vieții aceluși om în viitor!

CHRIS MIZRANY ESTE MISIONAR,
FOTOGRAF ȘI DESIGNER WEB CU HELPING
HAND ÎN CAPE TOWN, AFRICA DE SUD.

1. Vezi Isaia 55:11.

Într-o zi, uitându-mă la cărțile dintr-o librărie, am dat peste o enciclopedie care avea un capitol dedicat articolelor cu referință biblică. Am fost curioasă să văd cum sunt descriși marii oameni ai Bibliei într-o carte laică așa că am început să citesc câteva din scurtele biografii – profeții Daniel, Ieremia și Isaia; Regele David; Samson; apostolii Matei, Petru și Pavel.

Unul câte unul, diferitele lucruri pe care le considerasem până atunci ca fiind adevărate au fost puse sub semnul întrebării: Este posibil ca trei oameni diferiți să fi scris cartea lui Isaia; că apostolul Matei nu a scris Evanghelia după Matei; că Pavel să nu fi scris unele din epistolele atribuite lui. Și tot așa. Folosind expresii precum „symbolism mitologic”, „acreditare legendară” și „viziuni obscure” autorul explica cu mare lux de amănunte că fiecare carte a Bibliei avea neregularități sau că ceea ce scrie acolo nu ar trebui luat în mod literal. Adam și Eva ar trebui priviți ca „prototipul simbolic al umanității”. Cartea Geneza era o simplă „modalitate prin care autorii săi și-au exprimat teoriile în legătură cu originea omului și a identității sale culturale”.

Nu am făcut decât să mă uit repede peste câteva pagini și deja am simțit un gol în stomac. O parte din mine dorea să închidă acea carte, în vreme ce o alta continua să întoarcă filele în încercarea de a găsi vreo afirmație care să îmi încurajeze credința în Biblie. Atunci ochii mi-au

căzut pe finalul pasajului despre Iisus Hristos. „Cu toate întrebările inevitabile pe care ni le ridică istorisirea biblică despre învierea lui Iisus, un lucru pare de necontestat: Ucenicii lui Iisus au fost gata să-și dea și viața pentru a susține veridicitatea acestui fapt.” Și, aș adăuga eu, la fel au fost și mult alții de-a lungul veacurilor.

M-am simțit reabilitată, apoi rușinată de puțina credință de care am dat dovadă cu câteva minute înainte. Acea afirmație de final mi-a înlăturat orice îndoială ce încerca să-mi intre în suflet.

Am înțeles motivul pentru care atâția oameni continuă să aibă credință în Biblie chiar și după ce citesc cărți precum această enciclopedie care încerca să submineze credința prin idei sceptice și înguste. Motivul este că, prin Biblie, ei au ajuns să-L cunoască pe adevăratul Autor, pe Dumnezeu și pe Fiul Său, Iisus Hristos.

Dumnezeu este cât se poate de viu; Iisus nu numai că a înviat din morți, dar continuă să trăiască în fiecare inimă care Îl primește; iar cuvintele din Biblie sunt vii și puternice. De unde știu că aceste trei lucruri sunt adevărate? Pentru că le-am trăit eu însămi. Eu cred în Biblie pentru că i-am văzut efectul în viața mea.

AALIYAH WILLIAMS ESTE EDITOR ȘI DEZVOLTATOR DE CONȚINUT.

KEITH PHILLIPS

PRIMA ÎNTÂLNIRE CU CEL MAI BUN PRIETEN

Aveam 21 de ani când am citit pentru prima oară din Biblie. Cineva îmi sugerase să încep cu Evanghelia după Ioan, însă pe atunci știam atât de puține despre Biblie încât nu am înțeles că Evangheliile sunt 4 istorisiri separate ale vieții și activității lui Iisus. Așa că am început de unde mi s-a părut mai firesc, adică de la începutul Noului Testament, cu Evanghelia după Matei.

Până să ajung la Evanghelia după Ioan am fost fascinat de Iisus. El a avut răspunsul perfect pentru fiecare întrebare și a știu întotdeauna ce să facă. Dar, mai mult decât atât, Iisus părea că mă înțelege chiar și pe mine și că știe exact de ce am nevoie. Cuvintele Lui erau puternice și pline de viață. El era viu! Cuvintele Sale au străbătut 2000 de ani și au ajuns să mă atingă într-un fel cum nu mai simțisem niciodată până atunci. Când am ajuns și la Ioan 15:15 – „V-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu” – am simțit că Îmi vorbește direct mie. Iisus m-a numit prietenul Lui! M-a impresionat într-atât că nu am mai putut ține doar pentru mine. Trebuia să spun la toată lumea.

Cu câteva luni înainte mă rugasem să-L primesc pe Iisus ca Mântuitor însă schimbarea substanțială nu a avut loc decât atunci când am

început să citesc cuvintele Sale cu inima deschisă și receptivă. Cuvintele Sale erau puternice, erau vii și, cel mai important, îmi erau foarte personale. Iar lucrurile au mers din ce în ce mai bine. După câțva timp am descoperit că Iisus poate vorbi direct și personal și celor ce Îl urmează în ziua de azi și le poate da călăuzire personalizată pentru viețile și situațiile lor.

KEITH PHILLIPS A FOST EDITORUL ȘEF AL REVISTEI ACTIVATED TIMP DE 14 ANI, DIN 1999 PÂNĂ ÎN 2013. ACUM EL ȘI SOȚIA LUI, CARYN, LUCREAZĂ CU PERSOANE FĂRĂ ADĂPOST ÎN SUA.

Dacă nu ai primit încă darul lui Iisus al vieții veșnice și nu ai început o relație personală cu El, o poți face chiar acum rugându-te astfel:

Îți mulțumesc, Iisus, că Ți-ai dat viața pentru mine. Te rog să vii în inima mea, să mă ierți pentru lucrurile rele pe care le-am făcut, să mă umpli cu Duhul Tău și să-mi dai darul Tău al vieții veșnice. Amin.

MARIE ALVERO

CEL RĂBDĂTOR

Viața este un șuvoi de contradicții: lucruri pe care să le păstrăm, lucruri pe care să nu le păstrăm, lucruri pentru care să luptăm, lucruri la care să renunțăm. Ni se spune să încercăm mai din greu, să o luăm mai încet, să ne relaxăm, să facem alegeri mai bune, să spunem da, să spunem nu, să ne așezăm la locul nostru, să nu ne atașăm. Iar ca să fie mai rău, se găsește întotdeauna cineva să spună „doar ascultă-ți inima”. Corect!

Uneori duc cu mine aceste sentimente confuze și prea complicate în relația mea cu Dumnezeu. Sunt destul de serioasă cu Dumnezeu? Știu destulă Scriptură? Îl venerez cu spontaneitate dar și cu reverență? Mă rog cu credință? Cum pot să știu că am credință? De ce nu aud mai clar vocea lui Dumnezeu? Dacă aș avea mai multă credință, sau mai multă dragoste, L-aș auzi vorbind inimii mele? Sincer, când o relație pare atât de complicată, simți să renunți.

Sunt convinsă că Dumnezeu mă vede în starea mea și mă vede, oarecum, cu umor și probabil cu multă tandrețe. Mi-l pot imagina spunând: *Amintește-ți că ți-am spus că Mă vei găsi când Mă vei căuta¹ și dacă te apropii de Mine și Eu voi fi*

aproape de tine.²

Recent am avut de-a face cu niște decizii majore care mi-au afectat munca, viața de familie și copiii. M-am tot frământat să știu care ar fi alegerile corecte, iar emoțiile și opiniile mele variau de la o zi la alta. M-am rugat și am căutat cu sinceritate răspunsuri de la Dumnezeu. Totuși, acum când scriu, nu am încă convingerea că am făcut decizia cea mai bună, cea pe care și-ar fi dorit-o Dumnezeu pentru mine.

Totuși pot spune că învăț. Observ care sunt slăbiciunile mele și ocaziile să progrez. Văd harul lui Dumnezeu care compensează lipsurile mele. Mă uimește cât de fără grabă, nestresat și nederanjat este Dumnezeu.

Căutarea scripturilor m-a condus înapoi la Psalmi. Fiindcă în aproape fiecare psalm David își arată inima „needitată” lui Dumnezeu. Oricum se simțea, el vorbea cu Dumnezeu. Iar în slăbiciunea lui îl cunoaște pe Dumnezeu, după cum afirmă: „Eu am încredere în bunătatea Ta, sunt cu inima veselă, din pricina mântuirii Tale: cânt Domnului, căci mi-a făcut bine”.³ Ceea ce este suficient.

MARIE ALVERO A FOST MISIONARĂ ÎN AFRICA ȘI MEXIC. ÎN PREZENT EA TRĂIEȘTE FERICITĂ ȘI ACTIVĂ CU SOȚUL ȘI COPIII EI ÎN TEXAS, SUA.

1. Vezi Ieremia 29:13.

2. Vezi Iacov 4:8.

3. Psalm 13:5-6

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

HAI SĂ NE ÎNTÂLNIM DE DIMINEAȚĂ

Faci bine să petreci timp cu Mine primul lucru de dimineată căci, fără Mine, nu ajungi prea departe. Eu sunt înțelepciunea, Eu sunt puterea și Eu sunt dragostea.

După cum le-am spus ucenicilor Mei, în Mine poți găsi și tu liniște sufletească și tărie pentru ceea ce îți aduce ziua.¹ Poți fi tentat să continui prin forțele proprii decât să te oprești și să intri pe tărâmul Meu Spiritual, dar așa nu vei fi cel mai eficient. Eu am promis să reînnoiesc puterea celor ce așteaptă călăuzirea Mea.

Noi putem fi precum doi prieteni bucuroși să fim unul în compania celuilalt fără nevoia de conversație. Când te gândești la Mine, îndreaptă-ți și inima către Mine și meditează la bunătatea Mea și astfel vei intra în prezența Mea.

Deci, petrece timp în fiecare dimineată să te apropii de Mine prin rugăciunea și prin citirea Cuvântului Meu.

1. Vezi Matei 11:28-30

